

KJUKLENGAHANANE

(Sæim-mål).

Når kjuklinghanane bjønna te gala,
då ær dar i tune æin fæla a-iur.

Dæi øva sæg på dan kromatisko skala,
A attlængs å framlængsi i moll å i dur.

Dæi gala kjê bære på læst. A kvær tykkje h a n gjær da bæsst.

Dæi sœng sen epistel i bas å i tistel.

Mæn når dæi vært læle, dæi-bjønna te slæsst.

Sjå dar står æin bôrre so bratt bort-mæe jæræ
å et or æit bidne mæe vass-blanna mjøl.

Han trur om sæg sjøl at han styre aidi væræe,

So brikjen han stig på æel-sœpprœtæe fjøl.

Då kjæm dar ein taggje idn-åt. A bjœdlå får straks an'n låt:

Dæi tærna i hœpa, å skrika å ropa!

A klorast å bitast so luggjen vært våt.

A bœrn han fækk sæg æit hœugg øve aua,
so solæ vart borte, å bloe da spratt.

Dæn andræ sæg ut so han snart kudne daua.

Mæn trur du kje taggjen fækk kâbma sæg att?

Mæe sonnrevne kamma å skjægg, dæi hâng på kvæandra so klæigg

Mæe sprikjane væle. A! sjettnæ å fæle.

Du kudne kje tru at dæi kâbm or æitt æigg.

Dæi prata so mykkje om hœnå å æiggje,

so å kæn so kœbm fœsst idn i væræe tå dæi.

Æg trur at dæi vise dæi smila i sjæiggje.

Fôr dæi æe nåkk gâtå so sværande græi.

Heer, mæ me kje taka i møst. Mæn blobmhaidla da te vår trœst,

at hœnå å æiggje, kâbm sæinære, bæiggje.

Mæn kjuklinghanan kâbm, galane, fœsst.

Johs. M. L. Rydland.